

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Ligoń-Krawczyk

Protokolant: Katarzyna Maciaszczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2015 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa E. K., G. K. (1), Z. K., T. K. (1), K. K. i B. K.

przeciwko Skarbowi Państwa – Komendantowi Stołecznemu Policji

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

I. zasądza od Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji na rzecz E. K. kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia,

II. zasądza od Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji na rzecz G. K. (1) kwotę 6.000 (sześć tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia,

III. zasądza od Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji na rzecz K. K. kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia,

IV. zasądza od Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji na rzecz B. K. kwotę 8.000 (osiem tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia,

V. zasądza od Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji na rzecz Z. K. kwotę 8.000 (osiem tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia,

VI. zasądza od Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji na rzecz T. K. (1) kwotę 8.000 (osiem tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia,

VII. zasądza od Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji na rzecz Z. K. kwotę 10.965 (dziesięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt pięć) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania,

VIII. zasądza od Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji na rzecz E. K. i G. K. (1) solidarnie kwotę 7.120 (siedem tysięcy sto dwadzieścia) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania,

IX. w pozostałym zakresie oddała powództwo,

X. ustala, że:

- powodowie K. K., B. K. i T. K. (1) wygrali proces w 100%,
- powódka Z. K. wygrała proces w 70%, a pozwany w zakresie roszczeń powódki wygrał proces w 30%,
- powódka E. K. wygrała proces w 74%, a pozwany w zakresie roszczeń powódki w 26%
- powód G. K. (1) wygrał proces w 69%, a pozwany w zakresie roszczeń powoda w 31%

i pozostawia szczegółowe rozliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku.

Sygn. akt I C 115/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 stycznia 2013 roku, skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Komendanta Stołecznego Policji, Z. K., E. K., G. K. (1) i T. K. (1) oraz małoletnie K. K. i B. K. wnieśli o zapłatę odszkodowania i zadośćuczynienia oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Tytułem odszkodowania powódka Z. K. zażądała kwoty 19 000 złotych, a tytułem zadośćuczynienia kwotę 8 000 złotych. E. i G. K. (2) zażądali zapłaty 19 000 złotych oraz odpowiednio zapłaty 10 000 złotych i 6 000 złotych tytułem zadośćuczynienia. Powodowie B. K. i T. K. (1) zażądali zapłaty po 6 000 złotych tytułem zadośćuczynienia, zaś K. K. zażądała 10 000 tytułem zadośćuczynienia. W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, iż w dniu 10 kwietnia 2011 roku funkcjonariusze Policji wtargnęli do domów i nieruchomości, których właścicielką jest Z. K., zaś użytkującymi E. i G. K. (2). Akcja Policji spowodowała w domu ogromny bałagan. Funkcjonariusze zniszczyli drzwi zewnętrzne oraz wewnętrzne w budynkach, regał wraz z wyposażeniem, dywan oraz parkiet. Na skutek wtargnięcia Policji powodowie doznali olbrzymiego strachu, byli przerażeni, myśleli że stali się obiektem bandyckiego napadu. Policjanci wtargnęli do mieszkania w trakcie ich snu, posługiwali się bronią palną i oddawali strzały. Powodowie bali się o swoje życie, a dzieci były bardzo przestraszone. Na skutek doznanego stresu dzieci w tym samym dniu po zdarzeniu miały gorączkę i wymioty. Po zdarzeniu przez dłuższy czas dzieci wraz z rodzicami spały w jednym łóżku. Powodowie podali, że gwałtowne, agresywne i niczym nieuzasadnione wejście Policji spowodowało naruszenie ich sfery prywatnej oraz powstania szkód psychicznych w postaci: stresu, szoku, leku, obawy o własne życie i zdrowie oraz życie i zdrowie swoich bliskich, utraty poczucia bezpieczeństwa we własnym domu. Powodowie podkreślili, że interwencja Policji była całkowicie bezpodstawna, a na terenie ich nieruchomości nie odbywała się żadna produkcja narkotyków. Jednocześnie podnieśli, iż pozwany nie naprawił szkód, które powodowie ponieśli w związku z przedmiotowym zdarzeniem (k. 2-13 – pozw).

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Komendanta Stołecznego Policji nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie, a nadto wniósł

o zasądzenie kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany stwierdził, iż podnoszone przez powodów okoliczności nie uzasadniają zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia. Strona powodowa nie udowodniła przesłanek uzasadniających odpowiedzialność Skarbu Państwa. Pozwany wskazał, że działaniu Policji nie można przypisać przymiotu bezprawności, albowiem działania oddziału Policji w dniu 10 kwietnia 2011 roku były zgodne z prawem i w ramach wykonywanych przez tę służbę działań. Pozwany wskazał, że powodowie nie udowodnili wysokości powstałej w szkody, jak i że szkodę tę faktycznie ponieśli. Pozwany zanegował także roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia dla powodów, gdyż jego zdaniem działania funkcjonariuszy nie były bezprawne. Jednocześnie pozwany wskazał, iż powodowie bezpodstawnie twierdzą, że byli przekonani o tym, iż ich dom jest przedmiotem napadu grupy przestępczej, gdyż Policjanci byli prawidłowo umundurowani i okazali odznakę. Podniesiono również, że czynność przeszukania nie została zaskarżona przez powodów. Strona pozwana nadmieniła,

że powodowie nie wyrazili zainteresowania pomocą psychologiczną, która została zaoferowana przez pozwanego na spotkaniu w dniu 21 maja 2011 roku (k. 184-195).

Pismem z dnia 11 kwietnia 2014 roku pełnomocnik powodów sprecyzował żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz E. K. i G. K. (1) kwoty 13.000 złotych solidarnie tytułem odszkodowania. (pismo k. 342-345 akt sprawy)

W piśmie procesowym z dnia 11 maja 2015 roku pełnomocnik powodów wniósł o zasądzenie dalszego odszkodowania na rzecz powódki Z. K. w wysokości 1.500 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty z tytułu odszkodowania za zniszczenie wersalki i krzesła. (pismo k. 521-523 akt sprawy)

W piśmie procesowym z dnia 4 sierpnia 2015 roku pozwany co do roszczeń wynikających z rozszerzonego powództwa wniósł o jego oddalenie podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. (pismo k. 514-518 akt sprawy).

W pozostałym zakresie strony nie zmieniły swoich stanowisk w sprawie do zamknięcia rozprawy (k. 582-584 – protokół, nagranie 00:32:01 – 00:41:11).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 kwietnia 2011 roku około godziny 5.00 na posesję przy ul. (...) w miejscowości C., gm. G., pow. (...), woj. (...) wkroczyli Policjanci z Komendy Głównej Policji – Biura Operacji Antyterrorystycznych, Komendy Stołecznej Policji Wydziałów do walki z Przystępczością Narkotykową i Realizacyjnego. Wejście funkcjonariuszy Policji było związane z podejrzeniem, że na tej posesji produkowane są narkotyki. W toku prowadzonego postępowania, Policja ustaliła, że na adres, pod którym zamieszkują powodowie ma zostać dostarczona z C. przesyłka zawierająca materiał określany jako (...). Miejsce produkcji narkotyków ustalono po obserwacji trwającej w godzinach wieczornych – nocnych w dniu 9 kwietnia 2011 roku. Siły policyjne nie posiadały informacji dotyczących budynku, w którym prowadzona jest produkcja oraz nie знаły terenu, na którym miało dojść do produkcji narkotyków. Rozpoznanie miejsca, na które wkroczyły oddziały Policji, zostało przeprowadzone organoleptycznie i polegało na wyczuciu zapachu chemikaliów, m.in. acetonu, który jest stosowany przy produkcji amfetaminy. Akcja sił policyjnych została przeprowadzona z użyciem broni palnej, w tym gładkolufowej oraz środków przymusu bezpośredniego (k. 203 -215 – S. Wydziału Kontroli Komendy Stołecznej Policji z dnia 8 czerwca 2011 roku, k. 315-316 – zeznania świadka P. S., /00:03:08 – 00:19:27/, k. 319 – nagranie na płycie CD; k. 316 – 317 – zeznania świadka Z. S. /00:19:28 – 00:36:34/, k. 319 – nagranie na płycie CD; k. 317 -318 – zeznania świadka A. Ł. /00:36:35 – 00:47:12/, k. 319- nagranie na płycie CD).

Właścicielami posesja, na którą wkroczyli funkcjonariusze Policji są Z. K. i R. K.. Na posesji jest postawiony budynek mieszkalny – bliźniaczy, w którym w jednej (starszej) części zamieszkuje Z. K. i jej młodszy syn T. K. (1), zaś w drugiej (nowszej) starszy syn G. K. (1) wraz z żoną E. i córkami B. i K.. Na posesji stoją także budynki gospodarcze m. in. kuchnia letnia, przechowalnia, garaże. E. i G. K. (2) korzystają z przedmiotowej nieruchomości na podstawie umowy użyczenia. (k. 282 – 284 – zeznania świadka E. D. /00:32:49 – 00:47:26/, k. 285 – nagranie na płycie CD; k. 284 -286 – zeznania świadka T. D. /00:47:26 – 01:03:05/, k. 286 – nagranie na płycie CD; k. 335 -337 – przesłuchanie w charakterze strony E. K. /00:06:41 – 00:51:00/, k. – 341 – nagranie na płycie CD; k. 337-338 – przesłuchanie w charakterze strony G. K. (1) /00:51:01 – 01:20:51/, k. 341 – nagranie na płycie CD; k. 338- 339 – przesłuchanie w charakterze strony Z. K. /01:21:52 – 01:37:29/, k. 341 – nagranie na płycie CD; k. 339-340 – przesłuchanie w charakterze strony T. K. (1) /01:37:30 – 01:55:28/, k. 341 – nagranie na płycie CD).

Policjanci po wejściu na posesję dokonali siłowego wejścia do budynku mieszkalnego oraz pomieszczeń w budynkach gospodarczych. W budynkach mieszkalnych i gospodarczych wyważono drzwi. Zamaskowani, umundurowani i uzbrojeni funkcjonariusze wkroczyli do domu powodów. W tym czasie w domu przebywała Z., E., B., K. oraz T. K. (2). Powodowie zostali zaskoczeni podczas snu. W związku z zaistniałą sytuacją byli zdezorientowani wejściem sił Policji. Funkcjonariusze skrupowali T. K. (1) kazali położyć mu się na ziemię, związano mu ręce i nakryto głowę. W tej pozycji przebywał na ziemi przez około 15 minut. Powódce E. K. i jej córce K. nakazano pozostanie w pokoju w którym przebywały. Do tego pokoju przyprowadzono Z. K. i małą B. K.. Akcja była przeprowadzona

agresywnie, używano broni palnej do otwierania poszczególnych pomieszczeń, podnoszono na powodów głos. Przeszukujący powyrzucali rzeczy z szaf, poprzewracali naczynia kuchenne, rozrzućili ubrania. W drzwi w pokoju gościnnym przewróćono regał, który uległ zniszczeniu oraz przechowywana w nim porcelana i kryształowe kieliszki. Po interwencji policjantów w domu panował ogólny bałagan. Policjanci dokonali przeszukania pomieszczeń w domach oraz budynkach gospodarczych. W wyniku przeszukania nie odnaleziono śladów produkcji narkotyków. Po około pół godziny od rozpoczęcia akcji linię do produkcji narkotyków ujawniono w sąsiednim budynku na posesji T. 4A, oddalonym od posesji powodów około 200 m (k. 203 -215 – S. Wydziału Kontroli Komendy Stołecznej Policji z dnia 8 czerwca 2011 roku, k. 315-316 – zeznania świadka P. S., /00:03:08 – 00:19:27/, k. 319 – nagranie na płycie CD; k. 316 – 317 – zeznania świadka Z. S. /00:19:28 – 00:36:34/, k. 319 –nagranie na płycie CD; k. 317 -318 – zeznania świadka A. Ł. /00:36:35 – 00:47:12/, k. 319- nagranie na płycie CD; k. 335 -337 – przesłuchanie w charakterze strony E. K. /00:06:41 – 00:51:00, k. – 341 – nagranie na płycie CD; k. 337-338 – przesłuchanie w charakterze strony G. K. (1) /00:51:01 – 01:20:51/, k. 341 – nagranie na płycie CD; k. 338- 339 – przesłuchanie w charakterze strony Z. K. /01:21:52 – 01:37:29/, k. 341 – nagranie na płycie CD; k. 339-340 – przesłuchanie w charakterze strony T. K. (1) /01:37:30 – 01:55:28/, k. 341 – nagranie na płycie CD).

Przed wkroczeniem Policji na posesję, G. K. (1) wyjechał z domu na giełdę samochodową w S.. O wejściu Policji na jego posesję dowiedział się od siostry, która do niego zadzwoniła. Po przyjeździe na miejsce został zrewidowany, skrupowany i wprowadzony do pokoju, w którym przebywała reszta rodziny (k. 281-282 zeznania świadka M. R. /00:11:18 – 00:32:49/, k. 286 – nagranie na płycie CD; k. 337-338 – przesłuchanie w charakterze strony G. K. (1) /00:51:01 – 01:20:51/, k. 341 – nagranie na płycie CD).

W trakcie akcji siłowego wejścia na posesję powodów zniszczono następujące przedmioty należące do Z. K.: drzwi do pokoju stołowego o wartości 970 złotych, drzwi na strych o wartości 495 złotych, drzwi do piwnicy o wartości 850 złotych, regał drewniany o wartości 3300 złotych, jego zawartość, którą stanowiły naczynia kryształowe i porcelanowe o wartości 2 800 złotych. Zniszczono również drzwi wejściowe o wartości 4 670 złotych, które zostały po zdarzeniu wymienione na nowe przez E. i G. K. (1) oraz drzwi do budynku gospodarczego o wartości 2 450 złotych. Ostatnie drzwi były nowe zakupione króćko przed zdarzeniem przez E. i G. K. (1). (k. 544 -549 – opinia biegłego mgra inż. M. K.; k. 582-584 - ustna opinia uzupełniająca biegłego złożona na rozprawie w dniu 7 września 2015 roku /00:01:37 – 00:27:50/, fotografie k. 220-245).

W dniu 11 kwietnia 2011 roku E. i G. K. (2) udali się do (...) Ośrodka Interwencji Kryzysowej w K. gdzie zasięgnęli porady psychologicznej w związku z zaistniałym dzień wcześniej zdarzeniem. (przesłuchanie powoda G. K. (1) k. 338, nagranie 01:15:31, płyta CD k. 341, opinia k. 24 akt sprawy) Tego dnia powodowie zgłosili się również do lekarza pierwszego kontaktu w przychodni lekarskiej w G.. (zaświadczenia k. 25-26 akt sprawy)

Z. K. w wyniku interwencji stała się osobą bardziej nerwową, przejęła się utraconym i zniszczonym mająćkiem. Ma poczucie krzywdy ze względu na szok wywołany dramatyzmem akcji Policji. Utraciła zaufanie do organów władzy. Zdarzenie to wywołało u niej dolegliwości o charakterze posttraumatycznym, cierpi na zespół stresu pourazowego. Prawdopodobieństwo ujawnienia się nowych szkód w odniesieniu do powódki jest znikome (przesłuchanie powódki Z. K. k. 338-339, nagranie 01:21:52-01:36:15, przesłuchanie powoda T. K. (1) k. 339, nagranie 00:48:32, płyta CD 341, k. 357-361 - opinia psychologiczno – sądowa mgra B. B. (2)).

W trakcie interwencji i przez kilka dni po niej powódka E. K. płakała, trzęsa się ze strachu. Obawiała się odwetu przestępców, którzy produkowali narkotyki. (zeznania świadka T. D. k. 284, nagranie 00:52:38-00:53:24, płyta CD k. 286) Wtargnięćie oddziałów policji dla E. K. i G. K. (1) było zdarzeniem traumatycznym. Trauma dotyczyła przebiegu zdarzenia wywołującego przerażenie zagrożeniem, jakie przeżyła najbliższa rodzina powodów. Wystąpiła u nich również wtórna trauma spowodowana szkodami materialnymi, które były efektem interwencji policyjnej. Pojawiło się poczucie krzywdy z powodu omyłki, jakiej ofiarami stali się powodowie i postawy Policji, która odmówiła naprawy szkody. U powoda wystąpiła silna reakcja na stres, zgeneralizowana reakcja zniechęćenia do Policji i utrata zaufania do organów władzy publicznej. U powódki nie nastąpiło przerwanie linii życia, powódka nadal wywiązuje się z przypisanych jej ról społecznych – matki i żony (k. 430- 433 – opinia psychologiczno – sądowa mgra B. B.

(2)). Prawdopodobieństwo ujawnienia się nowych szkód psychicznych u powoda jest znikome (k. 434-437 - opinia psychologiczno – sądowa mgr B. B. (2)).

Dla T. K. (1) interwencja Policji w jego domu miała charakter traumatyczny. Trauma dotyczyła przebiegu zdarzenia wywołującego przerażenie, zaś w dalszej fazie pojawiło się poczucie krzywdy z powodu pomyłki, jakiej ofiarą stał się powód i jego rodzina. U T. K. (1) wystąpiły objawy zespołu pourazowego – ponowne przeżywanie zdarzenia, natrętne nawroty wspomnień, zgeneralizowana reakcja strachu na widok radiowozu i Policjantów. U powoda nie nastąpiło załamanie ani przerwanie linii życia, po zdarzeniu wywiązywał się z roli społecznej pracownika, nie korzystał ze zwolnienia lekarskiego. Prawdopodobieństwo ujawnienia się nowych szkód psychicznych u powoda jest znikome (przesłuchanie powoda T. K. (1) k. 339-340, nagranie 01:37:30-01:54:09, płyta CD k. 341, k. 362-367 - opinia psychologiczno – sądowa mgr B. B. (2)).

Małoletnie K. i B. K. w trakcie zdarzenia znajdowały się pod opieką matki i babki, płakały i były przerażone. Bezpośrednio po zdarzeniu zostały zabrane przez babkę macierzystą do jej domu, gdzie przebywały przez kilka dni. Po powrocie do domu były nieufne i wycofane. (zeznania świadka T. D. k. 284-285, nagranie 00:59:53-01:00:03, płyta CD k. 286) U K. K. interwencja policji w dniu 10 kwietnia 2011 roku wywołała reakcję przerażenia w pewnym stopniu zminimalizowaną przez życzliwą i opiekuńczą reakcję Policjanta, który dał jej czekoladę. Małoletnia doznała przerażenia i niezrozumienia zaistniałej sytuacji, wystąpiły objawy psychiczne - strach, zdenerwowanie oraz somatyczne – ból brzucha, płaczliwość, wymioty. Powódka stała się zamknięta w sobie, obecnie nie boi się funkcjonariuszy. Prawdopodobieństwo ujawnienia się nowych szkód psychicznych u powódki jest znikome (przesłuchanie powódki E. K. k. 335-337, nagranie 00:27:49-00:31:48, płyta CD k. 341, k. 424-426 opinia psychologiczno – sądowa mgr B. B. (2)).

Dla B. K. interwencja w domu rodzinnym wywołała reakcję przerażenia i niezrozumienia zaistniałej sytuacji. Wystąpiły objawy psychiczne – strach, zdenerwowanie oraz somatyczne – ból brzucha. Powódka nie ma obaw przed funkcjonariuszami Policji. Prawdopodobieństwo ujawnienia się nowych szkód psychicznych w u powódki jest znikome (przesłuchanie powódki E. K. k. 335-337, nagranie 00:27:49-00:31:48, płyta CD k. 341, k. 427-429 - opinia psychologiczno – sądowa mgr B. B. (2)).

W dniu 12 kwietnia 2011 roku powodowie E. K. i G. K. (1) zawiadomili Prokuraturę Rejonową o popełnieniu przestępstwa. (pismo k. 27 akt sprawy) W dniu 12 i 14 kwietnia 2011 roku złożyli skargę na działanie funkcjonariuszy Policji u Komendanta Stołecznego Policji. (pismo k. 28-29 akt sprawy) Prokuratura Rejonowa w Piasecznie postanowieniem z dnia 30 czerwca 2011 roku, w sprawie o sygn. akt 1 Ds. – 300(11) II, odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień służbowych przez funkcjonariuszy (...). (postanowienie k. 41-45 akt sprawy) Postanowienia z dnia 31 maja 2012 roku, sygn. 1 Ds. – 102(12) II, zostało umorzone śledztwo w sprawie zaistniałego w dniu 10 kwietnia 2011 roku w C. przekroczenia uprawnień służbowych przez funkcjonariuszy Policji w związku z czynnościami dokonanymi w miejscu zamieszkania powodów. Stwierdzono brak podstaw do wszczęcia postępowania przygotowawczego, gdyż działania te zostały dokonane w ramach przysługujących funkcjonariuszom Policji kompetencji. (postanowienie k. 46-53 akt sprawy)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów, które nie pozostawały ze sobą w sprzeczności, a których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie zakwestionowała skutecznie żadna ze stron niniejszego postępowania.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się także na osobowych źródłach dowodowych tj. zeznaniach świadków oraz przesłuchaniu powodów w charakterze strony. Zeznania świadków co do zasady były spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Sąd nie dał wiary zeznaniom funkcjonariuszy Policji: P. S., Z. S. oraz A. Ł. dotyczących sposobu wytypowania obiektu, w którym rzeczywiście odbywała się produkcja środków odurzających. Zeznania te są wzajemnie sprzeczne i wykluczają się, w związku z czym Sąd odmówił im waloru wiarygodności. Depozycje powodów zaś stanowiły podstawę do ustalenia przebiegu interwencji Policji, zachowania się

funkcjonariuszy po wejściu pododdziału terrorystycznego oraz przeżyć towarzyszących im w momencie wkroczenia oddziałów policyjnych i w późniejszym okresie.

Sąd ustalając powyższy stan faktyczny oparł się także na dowodach z opinii biegłego psychologa i biegłego z zakresu szacowania ruchomości. Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2014 roku dopuszczono dowód z opinii biegłego psychologa na okoliczność ustalenia krzywdy i cierpienia powodów związanych ze zdarzeniem, zakresu, rodzaju i skutków ich traumatycznych przeżyć, odczuwalnych stanów lękowych i obaw przed funkcjonariuszami Policji oraz utraty zaufania do organów władzy publicznej jak i innych skutków zdarzenia w sferze psychiki powodów, a w tym doznanego uszczerbku na zdrowiu i możliwości ujawnienia się nowych szkód w przyszłości, a stanowiących bezpośrednie lub pośrednie konsekwencje zdarzenia z dnia 10 kwietnia 2011 r. (k. 346 - postanowienie). Opinie dotyczące stanu psychicznego powodów po przedmiotowym zdarzeniu w niniejszym postępowaniu sporządził biegły B. B. (2) w dniach: 30 września 2014 roku (opinie T. K. (1) i Z. K., 30 grudnia 2014 roku (opinie K., B., E. i G. K. (1)) oraz w dniu 15 stycznia 2015 roku (k.357 – 367, 424- 437 – opinie podstawowe, k. 438 – 441 – opinia uzupełniająca T. K. (1)). W stosunku do opinii z dnia 30 września 2014 roku pozwany wniósł zastrzeżenia w zakresie sprzeczności w ustaleniach dotyczących uszczerbku na zdrowiu wynikłym w związku z interwencją Policji w jego domu (k. 379 – 386 – pismo zawierające zastrzeżenia do opinii biegłego). Biegły wyjaśnił te wątpliwości w sposób nie budzący zastrzeżeń, wskazując na błąd pisarski popełniony w tym zakresie. Jednocześnie sąd pominął ustalenia przez biegłego uszczerbku na zdrowiu, albowiem specjalność biegłego nie daje mu uprawnień do poczynienia tego rodzaju ustaleń. Oprócz powyższego opinie sporządzone przez biegłego zostały one opracowane w sposób jasny, przejrzysty i zgodnie z zasadami przyjętymi przy sporządzaniu tego rodzaju dokumentów.

Postanowieniem z dnia 19 lutego 2015 roku dopuszczono pisemną opinię biegłego

z zakresu wyceny ruchomości na okoliczność wartości zniszczonych przedmiotów wskutek interwencji Policji w dniu 10 kwietnia 2011 roku, które wymieniono w uzasadnieniu do pozwu (k. 484 - postanowienie). W niniejszej sprawie opinie w zakresie szacowania ruchomości wydał M. K. w dniach: 14 kwietnia 2014 roku opinię pisemną, w dniu 19 czerwca 2015 roku złożył ustne wyjaśnienia do opinii złożonej na piśmie, w dniu 24 lipca 2015 roku pisemną opinię uzupełniająca oraz w dniu 7 września 2015 roku ustne wyjaśnienia do opinii złożonej na piśmie (k. 487-502 – opinia pisemna, k. 537 – 539 – ustne wyjaśnienia do opinii złożonej na piśmie /00:02:43 – 00:33:13/, k. 540 – nagranie na płycie CD; k. 544 – 553 – pisemna opinia uzupełniająca). Do pierwszej opinii z dnia 14 kwietnia 2014 roku pozwany wniósł zastrzeżenia, w których wskazał, że opinia jest niespójna i że biegły poczynił wątpliwe ustalenia, a w szczególności, że biegły nie uwzględnił stopnia amortyzacji zniszczonych przedmiotów, amortyzacji w dalszym okresie użytkowania oraz zakwalifikował jako nadające się do wymiany drzwi do pokoju sąsiedniego w stosunku do pokoju stołowego (wartość wg. biegłego 550 złotych). Jednocześnie zakwestionowano wycenę wartości szkła, kryształowych i porcelanowych naczyń, dywanu, drzwi dębowych dwuwarstwowych oraz ustalenia technologii ich wykonania (k. 514 - 518). Składając ustne wyjaśnienia do opinii złożonej na piśmie w dniu 19 czerwca 2015 roku na rozprawie biegły wyjaśnił przeważającą część zastrzeżeń pozwanego. Jednocześnie sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej na okoliczność uwzględnienia stopnia zużycia poszczególnych przedmiotów. Do opinii uzupełniającej pozwany wniósł zastrzeżenia kwestionując wskazany przez biegłego okres eksploatacji wycenianych przedmiotów i faktyczny stopień zużycia. Biegły na rozprawie w ocenie sądu rzeczowo i logicznie wyjaśnił wątpliwości wskazane przez pozwanego. W ocenie sądu opinie biegłego były kompletne, jasne oraz sporządzone zgodnie ze standardami przyjętymi przy opracowywaniu tego rodzaju dokumentów tym samym stanowiły wartościowy dowód w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej jego części.

Zgodnie z treścią art. 417 k.c., za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa za szkodę wyrządzoną przez organy wykonujące władzę. Zgodnie zaś z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP istnieje odpowiedzialność za szkody wyrządzone przez władzę publiczną w związku z wykonywaniem władzy. Pozwala ona na realizację wielu praw i wolności obywateli

m.in. życie, zdrowie, wolność czy też własność. Przybiera ona postać konstytucyjnego prawa do naprawienia szkody wyrządzonej wadliwym działaniem władzy publicznej. Konkretyzacja tej odpowiedzialności następuje poprzez normy prawa cywilnego. Dopiero na gruncie prawa cywilnego przybiera postać prawa podmiotowego (vide: wyrok TK z dnia 23 września 2003 roku, sygn. K 20/02, OTK –A 2003, nr 7, poz. 76, oraz Z. Banaszczyk, *Odpowiedzialność za szkody wyrządzone przy wykonywaniu władzy publicznej*, Warszawa 2015, s. XVII).

Pojęcie bezprawności na gruncie art. 417 § 1 k.c. należy rozumieć w ten sposób, że nieprawidłowość w działaniu władzy publicznej może przybrać postać naruszeń konstytucyjnych praw i wolności, konstytucyjnych zasad funkcjonowania władzy publicznej, uchybień wymaganym określonym w ustawach zwykłych, aktach wykonawczych (uchybień w sferze prawa materialnego i procesowego) jak i uchybień normom pozaprawnym w różny sposób powiązanych z normami prawnymi. Pojęcie to jest więc węższe niż tradycyjne ujęcie bezprawności na gruncie prawa cywilnego, które obejmuje obok naruszenia przepisów prawa również naruszenie norm moralnych i obyczajowych, określanym terminem „zasad współżycia społecznego” lub „dobrych obyczajów” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 maja 2015 roku, sygn. akt I ACa 1601/14, obubl. Legalis nr 1285626).

Dla odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 417 k.c. musi zostać zachowana tego rodzaju łączność przyczynowo - skutkowa pomiędzy zdarzeniem powodującym szkodę a szkodą, że bez określonego działania funkcjonariusza (choćby w pełni prawidłowego) nie doszłoby do powstania szkody.

Zasady ponoszenia odpowiedzialności majątkowej przez funkcjonariuszy Policji określa ustawa z 7 maja 1999 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Służby Celnej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego (Dz. U. z 1999r., Nr 53, poz. 548 ze zm.). Zgodnie z art. 9, w razie wyrządzenia szkody osobie trzeciej przez funkcjonariusza jednej z tych jednostek przy wykonywaniu obowiązków służbowych, wyłącznie obowiązany do naprawienia szkody jest Skarb Państwa reprezentowany przez organ lub jednostkę, w których funkcjonariusz ten pełnił służbę w chwili wyrządzenia szkody. O odszkodowanie należy się zwrócić do właściwego organu lub jednostki, w których funkcjonariusz, którego zachowanie spowodowało wyrządzenie szkody, pełnił służbę w chwili jej wyrządzenia, jako że jest to podmiot właściwy do reprezentacji Skarbu Państwa w tego rodzaju sprawach. Odpowiedzialności nie ponoszą bezpośrednio funkcjonariusze, którzy dopuścili się wyrządzenia szkody, przytoczony przepis stanowi bowiem, że Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność na zasadach określonych przepisami Kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 417 Kodeksu Cywilnego Skarb Państwa odpowiada za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z

prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Komendant Główny Policji wydał Wytyczne nr 1 z 28 lipca 2011 r. w sprawie sposobu postępowania przy naprawianiu szkód w mieniu, powstałych w wyniku siłowego pokonywania przez policjantów przeszkód utrudniających lub uniemożliwiających przeprowadzenie czynności służbowych (Dz. Urz. KGP z 2011r., Nr 6, poz. 45) zwane dalej „Wytycznymi”. Wytyczne określają sposób postępowania przy naprawianiu szkód w mieniu wyrządzonych przez policjantów w wyniku tzw. wejść siłowych, tj. siłowego pokonywania przez nich przeszkód utrudniających lub uniemożliwiających im przeprowadzenie czynności służbowych w pomieszczeniu lub obiekcie, w sytuacji działania niezgodnego z prawem, w szczególności wystąpienia oczywistej omyłki przy działaniu policjantów. Przez „oczywistą omyłkę” w myśl Wytycznych należy rozumieć sytuację, w której policjanci realizowali czynności służbowe wymagające wejścia siłowego, zgodnie z zatwierdzonym planem działań lub posiadaną wiedzą, a rezultatem tych czynności było wyrządzenie szkody w mieniu osób postronnych z uwagi na niewłaściwe miejsce dokonania wejścia siłowego. Przez „szkodę w mieniu” należy rozumieć uszkodzenie drzwi, okien lub innych przeszkód oraz ich zabezpieczeń, a także uszkodzenie rzeczy znajdujących się wewnątrz pomieszczenia lub obiektu, powstałe bezpośrednio na skutek wejścia siłowego. Zgodnie z § 3 Wytycznych osobą obowiązana do stwierdzenia, że nastąpiła szkoda w mieniu w wyniku oczywistej omyłki jest dowodzący akcją. Wysokość szkody w mieniu niezwłocznie określa w sposób szacunkowy przybyły na miejsce zdarzenia odpowiedni przedstawiciel policji. Dokonuje tego w formie notatki, w której zawiera się również informację o przebiegu wstępnych rozmów z osobą poszkodowaną i jej gotowości do podpisania ugody w sprawie odszkodowania za wyrządzone szkody. Następnie osobie poszkodowanej przekazuje się pismo informujące o szacunkowej wysokości szkody w mieniu

oraz propozycji jej naprawienia. W myśl Wytycznych, warunkiem naprawienia szkody jest podpisanie przez osobę poszkodowaną ugody w sprawie formy i warunków naprawienia szkody oraz odstąpienia od dalszych roszczeń. Naprawienie szkody w mieniu następuje w takim przypadku przez zapłatę odszkodowania w wysokości określonej w ugodzie, a na żądanie osoby poszkodowanej również poprzez przywrócenie mienia do stanu poprzedniego albo zakup mienia takiego samego rodzaju, co mienie zniszczone. Zgodnie z § 8 ust. 1 Wytycznych zasadą jest, że naprawienie szkody powinno nastąpić niezwłocznie, nie później niż w 72 godziny od zawarcia ugody. W tym miejscu dodać warto, że osobą poszkodowaną w rozumieniu § 2 pkt 6 Wytycznych jest osoba, która w dostateczny sposób potwierdzi tytuł prawny do zajmowania lub użytkowania pomieszczenia lub obiektu.

W rozpoznawanej sprawie należało przede wszystkim ustalić, czy działanie jednostek Policji w dniu 10 kwietnia 2011 roku w miejscowości C. na posesji przy ul. (...) wywołało szkodę, było bezprawne oraz czy zachodzi związek przyczynowy pomiędzy bezprawnym działaniem a powstałą szkodą.

Ustalony w sprawie stan faktyczny potwierdza, iż działania policji na posesji i w mieszkaniu zajmowanym przez powodów spowodowały szkody materialne w postaci uszkodzonych drzwi i wyposażenia mieszkania.

Jednocześnie w ocenie sądu, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, działania podjęte przez Policję były, ponieważ wejście do mieszkania i nieruchomości, przeszukanie i zniszczenie mienia dotyczyło osób, które nie dopuściły się czynu zabronionego, a nadto decyzja o dokonanych przeszukaniach była oparta na czynnościach podjętych przez funkcjonariuszy policji co najmniej niestaranie i niedbale.

Zgodnie z treścią art. 20 ust. 1, art. 21 ust. 2, art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej własność prywatna jest chroniona przez Państwo Polskie, zaś zgodnie z art. 49 ust. 3 Konstytucji, prywatność mieszkania jest także dobrem chronionym przez RP. Naruszenie tych dóbr może nastąpić jedynie w przypadkach wskazanych w poszczególnych ustawach. Naruszenie tych dóbr, dokonane przez błędne działanie organów państwa należy zakwalifikować jako bezprawne. Funkcjonariusze dokonali zniszczeń, przeszukania rzeczy i pomieszczeń powodów bez podstaw faktycznych co powoduje, że działania te nie są legitymizowane w żaden sposób. Siłowe wejście do mieszkania osób nie mających nic wspólnego z produkcją narkotyków, wynikające z błędów w pracy operacyjnej Policji, było działaniem w ocenie sądu bezprawnym. Nie można podzielić zapatrywania strony pozwanej, że działania funkcjonariuszy Policji nie były bezprawne, bowiem okoliczność, że czynność procesowa przeszukania została zatwierdzona przez prokuratora oraz fakt umorzenia śledztwa w kierunku przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy policji nie skutkuje stwierdzeniem bezprawności na gruncie prawa cywilnego. To, że jakiegokolwiek zachowanie nie miało znamion czynu zabronionego, nie powoduje usunięcia bezprawności na gruncie prawa cywilnego. W przypadku, gdy Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną wykonywaniem władzy publicznej, bezprawność nie ogranicza się do naruszenia norm prawa karnego.

Zdaniem sądu jednostki policji należy traktować jak profesjonalistów, wobec których trzeba stawiać wysokie wymagania co do fachowości, staranności przy wykonywaniu poszczególnych zadań. W przedmiotowej sprawie funkcjonariusze przygotowujący akcję wymierzoną w producentów środków odurzających, popełnili szereg błędów, które de facto mogły mieć poważniejsze skutki niż te, które powstały. Niedbalstwo, jakiego dopuścili się funkcjonariusze Policji, spowodowało szkodę w mieniu osób postronnych. Interwencję oddziału antyterrorystycznego przeprowadzono na posesji sąsiedniej, niż ta na której powinien być przeprowadzony szturm oddziału Policji. Podstawowym błędem funkcjonariuszy wykonujących czynności rozpoznawcze było błędne wskazanie obiektu, w którym przeprowadzana jest produkcja narkotyków. Obserwacja prowadzona była niedbale, przez krótki czas i w sposób, który nie odpowiadał potrzebom realizowanej operacji. O jej wynikach decydowały czynniki zmienne – kierunek wiatru niosącego wyziewy substancji chemicznych, które mają charakteryzować wytwarzanie środków odurzających. Strony wyraźnie wskazały, że budynek, w którym zatrzymano osoby trudniące się produkcją narkotyków znajdował się w znacznej odległości od zabudowań powodów. Ponadto, należy wskazać, że funkcjonariusze Policji weszli także do domu świadka M. R., co wskazuje, na to że budynki nie zostały precyzyjnie wytypowane. Okoliczności te jednoznacznie wskazują, że czynności Policji były prowadzone w sposób co najmniej niedbały. Dodatkowo należy zauważyć, że powodowie nie mieli z produkcją narkotyków nic wspólnego.

W ocenie Sądu pomiędzy bezprawnym działaniem a wywołaną szkodą istnieje związek przyczynowy, albowiem bezsprzecznie to działania Policji doprowadziły do powstania szkód w majątku powodów.

Ustalając wysokość należnego powodom odszkodowania, na zasadzie art. 361 § 1 i 363 § 2 k.c., za zniszczone mienie sąd oparł się na opinii biegłego do spraw wyceny nieruchomości, biorąc pod uwagę stopień zużycia rzeczy. W przeważającej części zniszczone przedmioty były rzeczami używanymi tym samym nieuzasadnione było ustalenie wartości szkody w oparciu o cenę rzeczy nowych, przy czym a reguły stopień zużycia jest niewielki, a wartość przedmiotów zbliżona do ceny rzeczy nowej, z której powodowie mogliby korzystać przez długi czas. Należy bowiem wskazać, że gdyby nie doszło do siłowej interwencji policji i użycia broni, zniszczone przedmioty mogłyby im służyć przez czas nieokreślony (por. Z. Radwański, A. Olejniczak, *Zobowiązania*, 2012, nb 269–270; A. Szpunar, *Ustalenie odszkodowania w prawie cywilnym*, Warszawa 1975, s. 67 i n.).

Sąd uwzględnił żądanie zapłaty odszkodowania za zniszczone mienie powodów E. i G. K. (1) tylko w części, bowiem zdaniem sądu powodowie nie wykazali, iż w zakresie wskazanym w pozwie szkodę ponieśli. Powodowie wnosili o zapłatę odszkodowania za uszkodzone w domu i budynkach gospodarczych drzwi. Przy czym jak ustalono w toku postępowania nie są oni właścicielami przedmiotowej nieruchomości, a korzystają z niej na podstawie umowy użyczenia. Z tych względów sąd uwzględnił jedynie ich żądanie zapłaty za drzwi wejściowe, które zakupili po zdarzeniu, jak również za drzwi do budynku gospodarczego, które zakupili na krótko przed zdarzeniem, dając w tym zakresie wiarę zeznaniom świadków i depozycjom stron. Zdaniem sądu tylko w tym zakresie powodowie ponieśli uszczerbek w majątku. Co do pozostałego ich żądania zapłaty za zniszczone mienie, sąd przyjął, iż nie wykazali oni by szkoda powstała w ich majątku. Legitymację do wystąpienia zapłaty w tym zakresie w ocenie sądu miała powódka Z. K., która jest właścicielem przedmiotowej nieruchomości. Żądanie zapłaty odszkodowania wniesione przez powódkę Z. K. zostało uwzględnione również w części to jest w zakresie zniszczonego na jej szkodę mienia wskazanego w pozwie, uszkodzonych: drzwi w pokoju stołowym, drzwi na strych, drzwi do piwnicy oraz zniszczonego, regału, potłuczonej jego zawartości i uszkodzonego dywanu. Co do pozostałych roszczeń to jest o odszkodowanie za zniszczoną wersalkę i krzesło sąd powództwo oddalił, z uwagi na skutecznie podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia. Zgodnie z treścią art. 442¹ k.c. termin przedawnienia roszczeń w związku z powstaniem szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym wynosi trzy lata od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie do jej naprawienia zobowiązanej. W związku z przytoczonym przepisem należało wskazać, że w zaistniałym stanie faktycznym roszczenie o odszkodowanie za zniszczoną wersalkę i krzesło uległo przedawnieniu po trzech latach od akcji Policji w C..

Właścicielami przedmiotowej nieruchomości – domu i budynków gospodarczych, jak i zniszczonych ruchomości są powódka Z. K. i jej były mąż R. K.. Powodowie pomimo rozvodu nie dokonali podziału majątku wspólnego, tym samym wraz z rozwiązaniem małżeństwa przez rozwód ustała wspólność majątkowa małżeńska i są oni współwłaścicielami majątku w częściach równych. Z powództwem o odszkodowanie wystąpiła jedynie powódka Z. K., jednakże na podstawie art. 209 k.c. zdaniem sądu była ona legitymowana czynnie do wystąpienia z roszczeniem o zapłatę odszkodowania za całą szkodę powstałą w rzeczach objętych współwłasnością.

W związku z powyższym sąd ustalił, że należne łączne odszkodowanie powódce Z. K. wynosi 10 965 złotych, zaś powodom E. i G. K. (1) solidarnie 7 120 złotych.

Odnosząc się do roszczeń powodów o zapłatę zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w ocenie sądu zasługiwało ono na uwzględnienie w całości.

Zdaniem sądu opisane czynności funkcjonariuszy naruszały dobra osobiste powodów to jest prawo do wolności, nietykalności mieszkania, prawo do spokoju czy zdrowia, a działania pozwanego były bezprawne co uzasadniało uwzględnienie powództwa wniesionego na podstawie art. 24 k.c. i art. 448 k.c.

Zgodnie z treścią art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w

szczegółności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Z kolei w świetle art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie wykładnią art. 448 k.c., odpowiedzialność za naruszenie dobra osobistego uzależniona jest od łącznego spełnienia przesłanek bezprawnego i zawinionego działania sprawcy (por. wyrok SN z dnia 06 kwietnia 2011 r., sygn. akt I CSK 475/10, wyrok SN z dnia 19 stycznia 2007 r., sygn. akt III CSK 358/06, wyrok SN z dnia 27 października 2004 r., sygn. akt IV CK 135/04). Przy tym, w wypadku naruszenia dóbr osobistych, wysokość należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia ustala się w oparciu o ocenę rozmiaru i intensywności doznanej krzywdy oraz stopnia negatywnych konsekwencji dla pokrzywdzonego wynikających z dokonanego naruszenia dobra osobistego, w tym także niewymiernych majątkowo (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 lutego 2004 r., sygn. akt II ACa 641/03).

Działania funkcjonariuszy policji miały miejsce na nieruchomości gdzie powodowie na co dzień mieszkają, w tym w ich domu. Było to nad ranem, prawie wszyscy członkowie rodziny spali. W związku z czym zostało naruszone jedno z podstawowych dóbr osobistych powodów jak nietykalność mieszkania. Jednocześnie w toku podjętych działań funkcjonariusze policji obezwładnili powoda T. K. (1), związali mu ręce, a pozostałe osoby zostały zamknięte w jednym z pomieszczeń mieszkania, co bezsprzecznie naruszyło ich prawo do wolności. Analizując zgromadzony materiał dowodowy dotyczący przeżyć związanych z interwencją Policji w dniu 10 kwietnia 2011 roku należy zauważyć, że powodowie doznali reakcji stresowych związanych z naruszeniem ich miejsca zamieszkania, co wywołało u nich przerażenie i niezrozumienie sytuacji, w której się znaleźli. Zdarzenie miało charakter traumatyczny dla nich wszystkich. U małoletnich powodów wystąpiły objawy somatyczne – bóle brzucha, płaczliwość, wymioty. Wszystkim powodom towarzyszyły ujemne odczucia psychiczne w postaci strachu, obawy o własne życie, naruszyło to ich poczucie bezpieczeństwa, zwłaszcza we własnym domu. Okoliczności te potwierdzają, iż naruszono ich prawo do spokoju to jest wolność od strachu, jak i zdrowie. Powodowie nadal odczuwają niechęć do organów państwa, na co miało wpływ nie tylko samo zdarzenie, ale postawa pozwanego po zdarzeniu, który do tej pory nie naprawił chociażby powstałych szkód materialnych. Jest to niezrozumiałe, mając na uwadze, że Skarb Państwa – Komendant Stołeczny Policji mógł i powinien, dla dobra wizerunku organów ścigania, na podstawie wymienionych wcześniej wytycznych sfinalizować sprawę na drodze ugodowej.

Strona pozwana podnosiła, iż działania funkcjonariuszy nie były bezprawne bowiem zostały zatwierdzone przez organy ścigania. W ocenie sądu twierdzenia te są bezpodstawne, bowiem niedbale wykonane czynności operacyjne przez Policję doprowadziły do nieuzasadnionej i bezpodstawnej interwencji na posesji powodów i w konsekwencji do naruszenia ich dóbr osobistych wskazanych powyżej.

Biorąc pod uwagę charakter przeżyć, ich intensywność, skutki tego wydarzenia dla życia powodów żądane sumy zadośćuczynienia są odpowiednie i stanowią odczuwalną wartość materialną. Krzywdy powstałe przez działanie funkcjonariuszy Policji nie mają obecnie reperkusji dla życia powodów, tym samym zostały uznane przez sąd za adekwatne.

W związku z powyższym, Sąd uwzględnił roszczenia tak jak w pkt I – VIII, oddalając dalsze roszczenia jak w pkt IX wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zgodnie z żądaniem pozwu to jest od dnia następnego po dniu uprawomocnienia się orzeczenia.

Na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., Sąd pozostawił szczegółowe wyliczenie kosztów postępowania Referendarzowi Sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku, ustalając, że powodowie K. K., B. K. i T. K. (1) wygrali proces w 100%, powódka Z. K. wygrała proces w 70%, a pozwany w zakresie roszczeń powódki wygrał proces w 30%, powódka E.

K. wygrała proces w 74%, a pozwany w zakresie roszczeń powódki w 26% powód G. K. (1) wygrał proces w 69%, a pozwany w zakresie roszczeń powoda w 31% , jak w pkt X wyroku.